

artikel 12, stk. 2, indføres en fælles regel gældende for fjernsalgsaftaler omfattet af både det generelle fjernsalgsdirektiv og direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser.

Reglen foreslås ligesom den gældende forbrugeraftalelovs § 13 afgrænset til tilfælde, hvor der er indgået en lovvalgsaftale om anvendelse af lovgivningen uden for EØS-området.

Vedrørende den nærmere udformning af reglen er det udvalgets opfattelse, at bestemmelsen bør udformes på samme måde som købelovens § 87 om mangler i forbruger køb, der blev indsat ved lov nr. 213 af 22. april 2002 med henblik på gennemførelse af den tilsvarende bestemmelse i forbruger købsdirektivet.

Af købelovens § 87 følger det, at hvis det i en aftale er bestemt, at lovgivningen uden for EØS-området skal finde anvendelse på aftalen, kan forbrugeren tillige påberåbe sig ufravigelige bestemmelser i lovgivningen om mangler i et land inden for EØS-området, hvis det uden lovvalgsaftalen ville være dette lands lovgivning, der gjaldt for aftalen.

Ved en sådan udformning fremgår det efter udvalgets opfattelse klarere end af den gældende formulering, at forbrugeren i de omhandlede tilfælde kan vælge det lands regler, som stiller den pågældende gunstigst.

Udvalget anfører, at der - bortset fra tilføjelsen vedrørende fjernsalgsaftaler omfattet af direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser - ikke herved er tilsigtet en realitetsændring i forhold til den gældende forbrugeraftalelovs § 13.

Der henvises til betænkningen side 220-222, 268-269 og 293.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter og forslag, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 27. Vedrørende forsikringsområdet henvises til lovforslagets § 31, nr. 1 (den foreslåede § 34 m i forsikringsaftaleloven).

4.2.9. Livsforsikringer, der ikke er tegnet ved en forbrugeraftale.

Ved artikel 17 i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser er der foretaget en ændring af artikel 15, stk. 1, i 2. livsforsikringsdirektiv (Rådets direktiv 90/619/EØF, nu Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2002/83/EF af 5. november 2002 om livsforsikring).

Efter den hidtil gældende artikel 15, stk. 1, i 2. livsforsikringsdirektiv - der uændret er videreført som artikel 35, stk. 1, i det nye sammenskrevne livsforsikringsdirektiv - skal medlemsstaterne sørge for, at en

forsikringstager, der tegner en livsforsikring, har ret til at opsig aftalen inden for en frist på mellem 14 og 30 dage regnet fra det tidspunkt, hvor den pågældende fik meddelelse om aftalens indgåelse. Det følger endvidere af den gældende bestemmelse, at forsikringstagerens meddelelse om opsigelse skal medføre, at den pågældende fremover fritages for alle forpligtelser i henhold til aftalen.

Artikel 15, stk. 1, i 2. livsforsikringsdirektiv, der gælder uanset om aftalen er en forbrugeraftale, er gennemført ved lov nr. 262 af 6. maj 1993, hvorved der blev indsat regler om 14 dages fortrydelsesret i forbrugeraftalelovens kapitel 4 a og i forsikringsaftalelovens §§ 97 a og 119 a. Ved gennemførelsen er der indført en egentlig fortrydelsesret og ikke blot en ret til med virkning for fremtiden at opsig aftalen.

Artikel 17 i direktivet om fjernsalg af finansielle tjenesteydelser indebærer en ændring af den frist, der følger af livsforsikringsdirektivet, således at forsikringstageren skal sikres en ret til at opsig en livsforsikringsaftale inden for en frist på 30 dage.

Udvalget anfører, at da reglen i artikel 15, stk. 1, i 2. livsforsikringsdirektiv gælder, uanset om der er tale om en forbrugeraftale eller ej, er det ikke tilstrækkeligt til opfyldelse af den ændrede bestemmelse i direktivet at indføre en 30 dages fortrydelsesfrist for livsforsikringsaftaler, der indgås med en forbruger ved fjernsalg.

Udvalget foreslår derfor, at de gældende regler i forsikringsaftalelovens §§ 97 a og 119 a ændres, således at der indføres en 30 dages frist i stedet for en frist på 14 dage. Da den gældende § 119 a i det hele henviser til § 97 a, er det tilstrækkeligt blot at ændre fristen i § 97 a.

Med henblik på generelt at sikre, at der ikke er mulighed for at spekulere i fortrydelsesadgangen, foreslår udvalget, at den undtagelse vedrørende forsikringsydelse, hvis pris afhænger af udsving på kapitalmarkedet, som indføres for forbrugerforsikringer, jf. ovenfor i afsnit 4.2.4.1, tillige indføres for livsforsikringsaftaler, der ikke er indgået ved en forbrugeraftale.

Udvalget finder ikke, at livsforsikringsdirektivet kan antages at være til hinder for indførelse af en sådan undtagelse.

Der henvises til betænkningen side 229-231 og 300-302.

Justitsministeriet kan tilslutte sig udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed.

Der henvises til lovforslagets § 31, nr. 2.